

מפגש בישול מתכון עם זיכרון

כל אדם, מכל מקום בעולם, מכיר את התחושה של אובדן ושל געגוע,
לכל אדם יש המתכון שמזכיר לו מישהו יקר.

מתכון עם זיכרון - הנצחה ייחודית לזכר חללי צה"ל וחללי פעולות האיבה
דרך בישול מתכונים אהובים והסיפור שמאחוריהם.
זאת על ידי מפגשי בישול בהם מבשלים מנה אהובה של חלל צה"ל או חלל
פעולות איבה. במפגשים מבשלים, טועמים ומשתפים תמונות, סיפורים,
קטעי וידאו ומשוחחים על האדם שמאחורי המנה ומשפחתו.

לקראת יום הזיכרון יתקיימו ברחבי הארץ מפגשי בישול בהם יונצחו חללי
צה"ל ונפגעי פעולות האיבה, במסגרת מתכון עם זיכרון.

מפגש בישול לזכר

דביר משה ז"ל

ילדות

דביר נולד בקריית מלאכי, ביום י' באדר תשע"ה 3.3.1985

בן יוכבד ועוזי, אח לאיתי, אור ושקד.

דביר התחיל את לימודיו בבית הספר היסודי "נצח ישראל", והמשיך לחטיבת

ביניים והתיכון "מקיף עמל 1"

על הילד שהיה

דביר היה ילד חייכן ומלא שמחת חיים. לרגע לא נח, כאילו ידע שהחיים קצרים ועל כן מן הראוי למצותם עד תום. תמיד היה מוקף בחברים וניצב במרכז העניינים. היה חביבן של הבנות, ועל שתיים מהן, לינוי ומיטל, אהוב היה במיוחד.

גיל ההתבגרות

"כשאגדל אהיה קפיטן," הצהיר דביר בילדותו, ומדי שנה בשנה היה מתחפש בפורים לחייל: שנה אחת התחפש לחייל המשרת בחילות הירוקים, בשנה אחרת לנציג חיל הים, ואף את מדיו של חייל אמריקאי במארינס לבש. אך חייו של דביר נגדעו ואת חלומותיו לא זכה להגשים.

דביר הוקיר את המורשת היהודית ואת תלמוד תורתו, ולא נפקד מקומו מבית הכנסת ומשיעורי תורה. מדי בוקר הניח תפילין, התמיד לעשות קידוש של שבת, והיה מקור לנחת ולגאווה למשפחתו.

מתכון עם זיכרון

תחביבים ותחומי עניין

אהבתו של דביר לחיות לא ידעה גבול, והייתה נתונה בעיקר לציפורים ולתוכים. בחצר ביתו בנה כלוב לתפארת, שכלל ופיתח אותו, עד כי נדמה כי יצר "מיני ספארי".

דביר אהב ספורט, ובעיקר אהב לפתח את גופו בחדר כושר, תחום שבו הגיע להישגים מרשימים. הוא היה למודל לרבים מבאי מכון הכושר של המתנ"ס העירוני, שם התאמן, ובלט בלבו הטוב והרחב. מספר יצחק יחזקאל, המדריך: "היה לו גוף גדול ומרשים, אבל הלב שלו היה עוד יותר גדול מגופו. אישיות שופעת טוב לב בצורה קיצונית. מעולם לא התנשא, מעולם לא ניסה אפילו להפגין את כוחו הרב."

לפני הגיוס לצה"ל

בטרם התגייס ערך דביר טיול טרקטורונים מאתגר. סיפר דודו שחר: "כמו בכל שנה בחופשות ארוכות (פסח וסוכות) במזג אוויר פורח, אני, דביר והחבר'ה היינו נוסעים לטיול טרקטורונים. דביר היה בין הראשונים להוביל את הקבוצה, צחוקו וחיוכו נגעו בכל חבר וחבר."

הגיוס לצה"ל

דביר התגייס לצה"ל ב 21.10.2003 ושירת ביחידת החימוש המרחבית של פיקוד המרכז.

מועד הנפילה

דביר נפל בעת שירותו ביום ט"ז בניסן תשס"ה (25.4.2005) בתאונת דרכים. היו אלה ימי חג הפסח, ודביר, שחזר מאילת, שם ביקר את חברתו שנפשה במקום, עשה את דרכו חזרה לאזור המרכז. בכביש הערבה, סמוך ל"מפגש כושי", התנגש מסיבה שאינה ברורה באוטובוס, ונהרג במקום. בן עשרים היה בנופלו. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בקריית מלאכי. הותיר הורים, שני אחים ואחות. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל.

הספדים

כתבה אמו: "היית עמוד התווך, היית מקור של ביטחון. תמיד סמכתי עליך, ולו לרגע לא היה בי חשש שמשהו יכול לקרות. ... תמיד היית לכולם, וגם לנו ההורים, כמו אבא ואימא. ... תמיד איש הבית היית, ידך בכול, בסיוד, בתחזוקה, בגינון. האוכל והחפצים במגע ידך, תמיד קופצים למקומם, בארון, במקרר, במזווה. ... ופתאום, הכול כאילו עומד במקום, שום דבר פתאום לא זז. ... תמיד היית רץ ומספיק לעשות, לראות. להיות בכל המקומות. והמעשים שכאילו צריך שנים רבות לעשותם, עכשיו אני מבינה למה לא ישבת רגע אחד במנוחה, מהלימודים רצת הביתה, ומשם לחדר כושר, ומשם לחברים ולחברה.

כתב אביו: "בני שלי יקר, אני כל כך מתגעגע. לצחוקים, ליד שנתת לי. ללכת למקום אחר, רגוע, שקט יותר. 'תעביר אותה', אמרת. מלאך שלי, נשמה. נסענו ביחד הרבה לצפון ולים המלח. צוחקים, שרים ומוחאים כף במשאית. עושים מנגל ומזמינים את כל החברים. מלא שמחת חיים היית. ועכשיו, ספר תורה נכתב לזכרך. כיום נשארה תמונתך על המקור: ישר, זקוף, מחייך. אני מנשק אותך כל הזמן בלכתי ובבואי. אתה תמיד בלבי בכל רגע ושנייה. לאן שאני הולך ובכל מעשיי תמיד נזכר בך, חסרוך כל כך מורגש. כמה טוב היה אם עדיין היית עמנו."

כתבה מיטל חברה של דביר "דביר אהובי, הכרנו זה את זו זמן קצר מאוד, אך במקרה שלנו הזמן התארך כמו בספר תהילים ? יום אחד כאלף ימים. הקב"ה בירך אותנו באהבה נפלאה ומיוחדת שתמלא אותי עד סוף ימיי. תאונה אכזרית וקטלנית קטפה אותך בעוד מועד ואתה פרח רענן שטרם זכה ליהנות מתענוגות החיים. בזמן הקצר שהיינו יחד הענקת לי את מלוא האהבה. הפינוק והנועם שכל בחורה חולמת לקבל בחייה. בכל יום שעובר כאבי גובר, והחור שבלבי נפער יותר ויותר. לעולם לא אשכח אותך, אהוב לבי, ולנצח אנצור אותך בנשמתי."

הנצחה

במקום התאונה בכביש הערבה, בקילומטר ה-104, הוקם גלעד לזכרו של דביר.
לזכרו של דביר נערכת בכל שנה תחרות "האיש החזק בדרום".
ספר תורה נכתב לזכרו והוכנס לבית הכנסת בקריית מלאכי.

מזמינים אתכם לרשום כמה מילים ולשתף איתנו

באתר האינטרנט

של מתכון עם זיכרון

www.matkonzikaron.co.il

או ברשתות החברתיות, ואנו נעביר למשפחה

תודה שלקחת חלק במפגש בישול

מתכון עם זיכרון

